

رستوران بین راهی

قصه
سه‌شنبه

سمیه خطیب زاده

این مو سر دراز دارد.

سعی دارم بدون این که پاره

شود نم‌م از داخل غذا، یا کمترین

حالت جلب توجه بیرون بکشمش.

نمی‌شود، گیر کرده‌نه دلم می آید قورتش

بدهم نه می‌توانم قضیه را علنی کنم. بعد از ده

ساعت ترافیک جاده چالوس، من در سوومین

قاشق زرشک پلو، در یک رستوران بین راهی به

بلندترین تار موی جهان رسیدم که لیاقت ثبت

شدن توی کتاب رکوردهای گینس را دارد. شوهرم

می‌پرسد: "چرانمی خوری؟"

آخر این غذا هیچ چیزش کم نیست که بهانه‌ای

بیاورم. زرشک‌اعلا‌ی سرخ‌شده با کمی شکر، زعفران

دم کشیده و کمی خلال پسته نرم، ران مرغ سرخ

شده در روغن حیوانی، برنج ری کرده دودی و یک

جفت شکم خیلی گرسنه.

دیالوگ چرانمی خوری هنوز بی جواب مانده

بود. نباید بو ببرد که توقف من وسط این مارا تن

گرسنگی چه دلیلی دارد چون اجازه نمی‌دهد

به خط پایان برسم و خودش هم از ادامه مسابقه

انصراف می‌دهد. بر خلاف بچگی‌هایش من خوب آب

بندی شدم و نه تنها با مو، بلکه با بقیه اکتشافاتی

که ممکن است توی بشقاب منتظرم باشد هم

مشکلی ندارم.

جواب می‌دهم: «به کم دندونم تیر می‌کشه، تو

بخور.» دو تا راه دارم. یا باید جلوی چشمش، مو را

از دهانم بیرون بکشم یا قورتش بدهم تا شوهرم

استفراغ نکند. من خیلی زن فداکاری نیستم اما راه

دوم را انتخاب می‌کنم که در رستوران بین راهی

در دسر کمتری دارد. میزها چرب و چسبنده نیست

. قاشق و چنگالها بدون لک و پیس هستند. حتی

زمین رستوران هم انگار کنتراست تمیزی نداشته.

پس این مو توی دهان من چه می‌کند؟ میل

ناخوشایند کتک کاری با سرآشپز جای خون توی

رگ‌هایم جریان پیدا می‌کند.

با ماشه یک تفنگ پریازی کردن خیلی راحت‌تر از

دانسته‌قورت دادن یک تار موی بلند است. شوهرم

غذایش را تمام کرده و مودبانه مرا بازجویی

می‌کند: «مزه‌اش را دوست نداشتی؟» تار مو توی

معدام با اسید ترکیب می‌شود، تفنگم را غلاف

می‌کنم و به خود آزار می‌بخند می‌زنم و با اشاره

به دندانم می‌گویم: «این دوباره درد گرفته» و با

خودم فکر می‌کنم دفعه دیگر که مویی دیدم بالا

می‌آورم یا نه! به نظر من آدم‌ها دو دسته‌اند. دسته

اول آنهایی که بددل هستند. دست پخت هر کس

را نمی‌خورند و به بشقابشان همیشه مشکو کنند.

ترشی و ماست را همزمان نمی‌خورند و معده‌شان

را به مضرب شور در شیرین عادت نداده‌اند. این

دسته با دیدن دندان مصنوعی هم چنددشان

می‌شود. دسته دوم اما بی توقع ترین ذائقه دنیا

مخصوص خودشان است که ساندویچ‌های

ژامبون گوشت بوفه مدرسه ی بیست سال پیش

را گاز می‌زدند. خمیر باگت و خیار شور را روی

زبان‌شان تفکیک نمی‌کردند و صرفاً فقط به عطر

سیر کالباس گوشت خشک درجه سه رضایت

می‌دادند و بی منت ساندویچ را برای دوستانشان

هم به اشتراک می‌گذاشتند. موقع خوردن

خوشمزه ترین پارادوکس دنیا یعنی بفک بعد از

بستنی، توی راه بازگشت از مدرسه چرت تهران ولو

شده در زیر آفتاب بی غیرت آذرماه را می‌پراندند

و با فوق لیسانس دلقک بازی که هر کدامشان

سیکل نگرفته مدرکش را داشتند، مجلسی‌ترین

لطیفه‌ها را تعریف می‌کردند و بر اساس فرکانس

خنده‌ها برای خودشان لایک جمع می‌کردند و

ته‌مانده تن سالمشان را به دست چای و نبات لب

سوز می‌سپردند. این دسته کله پاچه را هم چش

بسته می‌خورند اما به رستورانهای بین راهی دیگر

اعتماد نمی‌کنند...

درخشش ربوکاپ امیر کبیر در مسابقات جهانی چین

علمی

مسابقات

ربوکاپ در ایران

همیشه خیلی سخت و

نفس گیر میان دانشگاه‌های

صنعتی کشور برگزار می‌شود و

همین سطح بالای مسابقات داخلی است

که تیم‌ها را در رقابت‌های جهانی مانند

فولادی آبدیده می‌کند. فولادی که در

داخل خوب صیقل داده شده و در جهان

به حد الماس می‌درخشد.

چنین است که تیم قدرتمند ربوکاپ

دانشگاه صنعتی امیر کبیر در مسابقات

جهانی چین به خوبی از سد حریفان

گذشته و با کسب مقام‌های اول تا سوم

عرصه را بر دیگران تنگ کرده است.

نوزدهمین دوره مسابقات جهانی ربوکاپ

۲۰۱۵ چین با حضور بیش از ۲۰۰ تیم

از دانشگاه‌ها و مدارس و آموزشگاه‌های

مختلف از ۴۸ کشور دنیا برگزار شده که

دانشگاه صنعتی امیر کبیر با سه تیم در

لیگ ربات‌های شبیه‌ساز امداد و نجات،

ربات‌های فوتبالیست سایز کوچک و

ربات‌های انسان نما در این مسابقات

حضور داشته است.

در پایان تیم رباتهای شبیه ساز

امداد و نجات دانشگاه صنعتی امیر کبیر

موفق شد با برتری برابر همه رقبای

خود مقام نخست این رقابت‌ها را

کسب کند.

همچنین در رقابت‌های لیگ ربات‌های

انسان نمای سایز نوجوان، تیم این دانشگاه

موفق شد تا در دیدار رده بندی تیم آلمان

را شکست داده و به مقام سوم این لیگ

دست یابد. این تیم در رقابت‌های فنی این

مسابقات نیز توانست عنوان دوم این لیگ

را به دست آورد.

استرس کنکور هر سال کمتر از پارسال

جامعه

قانون مصوب

سنجش و پذیرش

در دانشگاه‌های مصوب

مجلس، ظرفیت

دانشگاه‌ها باید به سمتی پیش

برود که ۸۵ درصد ورودی دانشگاه‌ها

از طریق پذیرش صرفاً بر اساس سوابق

تحصیلی باشد. اکنون این میزان تا ۷۵

درصد محقق شده است. با توجه به اینکه

امسال تقریباً همه مجاز به انتخاب رشته

شدند و امکان ورود به دانشگاه صرف نظر

از شرایط هر رشته تقریباً برای همه فراهم

شده، می‌توان گفت دیگر صف پشت

کنکور شکسته شده و داوطلبان سال‌های

آینده می‌توانند امیدوارتر به حذف کنکور

باشند.

چهل و پنجمین کنکور سراسری پس

از برگزاری آزمون در روزهای ۲۱ و ۲۲

خردادماه و اعلام نتایج اولیه در ۳۰ تیرماه

به نیمه راه خود رسیده است.

روند ثبت نام، شرکت در آزمون و

تعداد افراد مجاز در آزمون سراسری

سال ۹۴ نشان می‌دهد که آمار داوطلبان

در حال نزدیک شدن به آمار ظرفیت

دانشگاه‌ها است.

به طوریکه آمار داوطلبان آزمون

گام‌های محکم دو و میدانی برای رسیدن به المپیک

ورزش

فرصت خوبی

برای جوانان ایرانی تیم

ملی دو و میدانی بود تا بتوانند

ضمن کسب مدال چند سهمیه

المپیک برای المپیک ریو به دست

آورند. در پایان این مسابقات حسن تفتیان و

رضا قاسمی در دوی ۱۰۰ متر، محمد حسین

ابارقی در دوی ۲۰۰ متر و لیلارجبی در پرتاب

وزنه موفق به کسب سهمیه المپیک ریو شدند.

نمایندگان کشورمان در مجموع ۱۰ مدال (۴

طلا، ۳ نقره و ۳ برنز) را نیز به خود اختصاص

دادند. در این مسابقات همچنین رکورد دو

سرعت کشور نیز دو بار توسط ورزشکاران

کشور جا به جا شد. روز شنبه رضا قاسمی با

حضور در مرحله مقدماتی دوی ۱۰۰ متر با

ثبت زمان ۱۴:۱۰ ضمن جابجایی رکورد ملی

(پیش از آن با ۱۵:۱۰ در دستان تفتیان بود)،

حدنصاب المپیک را کسب کرد تا در نخستین

گام خیال جامعه دوو میدانی را با کسب اولین

سهمیه آسوده کند. قاسمی در مرحله فینال با

ثبت زمان ۱۴:۱۰ نایب قهرمان شد.

در همین ماده (دوی ۱۰۰ متر) حسن

تفتیان که در مرحله مقدماتی با زمان ۵۴:۱۰،

راهی فینال شده بود و به حدنصاب المپیک

نرسیده بود، در مرحله فینال با ثبت زمان

۱۰:۱۰ بار دیگر گوی سبقت را از رضا قاسمی

ربود تا دوندۀ اصفهانی کشورمان نتواند زمان

زیادی رکورد ملی را در دستان خود نگه دارد.

به این ترتیب تفتیان نیز ضمن کسب عنوان

قهرمانی رکورد ورودی المپیک ریو را کسب

کرد. در این ماده دوندۀ قزاقستانی نیز در

رقابت امروز با ثبت زمان ۳۵:۱۰ عنوان سوم را

به خود اختصاص داد.